Európai Gazdasági és Szociális Bizottság vélemény – Tárgy: „Javaslat európai parlamenti és tanácsi irányelvre a kiegészítő nyugdíjjogosultságok hordozhatóságának javításáról”

(COM(2005) 507 final – 2005/0214 (COD))

(2006/C 185/08)

2005. december 15-én a Tanács úgy határozott, hogy az Európai Közösséget létrehozó szerződés 262. cikke alapján kikéri az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményét a fenti tárgyban.

A bizottsági munka előkészítésével megbízott „Foglalkoztatás- és szociálpolitika, uniós polgárság” szekció véleményét 2006. március 20-án elfogadta. (Előadó: Ursula ENGELEN-KEFER.)

Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság 2006. április 20–21-én tartott 426. plenáris ülésén (az április 20-i ülésnapon) 103 szavazattal 19 ellenében, 11 tartózkodás mellett elfogadta az alábbi véleményt.

1. **Az EGSZB következtetései és ajánlásai**

1.1 Az EGSZB pozitívan értékeli az Európai Bizottság által javasolt célokat és támogatja őket, bár az elérésükre szolgáló intézkedésekről különféleképpen vélekedik.

1.2 Főként az kétséges, hogy az eltérések és kivételek szabályozása a célok tényleges elérését tekintve megfelelő-e. Ez egyrészt a hordozhatóság eltérési szabályozását érinti, másrészt a jogosultságok megszerzési idejének csökkentésére vonatkozó előírások hosszú átmeneti időszakát.

1.3 Mindenekelőtt azonban csak akkor lehet elérni a mobilitás megkönnyítésének és az időskori kiegészítő jövedelem hatékony biztosításának célját, ha a tagállamok különböző adórendszerei is közelítenek egymáshoz.

1.4 Az irányelvjavaslat további kidolgozása során ezért a következő szempontokat kell figyelembe venni:

– A munkavállalói mobilitás akadályainak megszüntetéséhez messzemenően összehangolt rendszer szükséges, mind a kiegészítő nyugdíjjogosultságok megszerzésére, mind megtartására és hordozhatóságára vonatkozóan. Ebben az esetben megfelelően figyelembe kell venni a kiegészítő nyugdíjak tagállamonként különböző rendszereire gyakorolt hatásokat és a potenciálisan magasabb költségeket a kiegészítő nyugdíjrendszereken belül.

– A kiegészítő nyugdíjrendszerek felépítése során szükséges és kívánatos a munkaadók pénzügyi részesedése. A negatív hatások elkerüléséhez ezért átmeneti szabályozások szükségesek, amelyek lehetővé teszik, hogy a munkaadók fokozatosan igazítsák ki az ellátási szabályozást.

– Az irányelv alapvető céljainak eléréséhez a végrehajtás határidejét minél szűkebben és a tényleges nemzeti igényekhez mérten kell megszabni.

– Ugyanígy át kellene gondolni bizonyos végrehajtási módok általános és korlátozatlan időre szóló kiemelését az irányelv hatálya alól.

– A mobilitás akadályainak megszüntetése érdekében a kiegészítő nyugdíjak rendszerének terén végzett tevékenységeket az ilyen rendszerek adóügyi kezeléséhez kapcsolódva kell kifejleszteni.

2. **Bevezetés**

Az Európai Bizottság 2005. október 20-án tett javaslatot a kiegészítő nyugdíjjogosultságok hordozhatóságáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre. Javaslatát azzal indokolja, hogy a kiegészítő nyugdíjak rendszerének az időskori ellátás terén betöltött, egyre növekvő jelentősége szükségessé teszi a mobilitás akadályainak megszüntetését. Ennek során mind a tagállamok közötti, mind a tagállamokon belüli munkahelyváltás akadályait le kell építeni.

2.1 Az Európai Bizottság megnevezi a megszüntetendő akadályokat:

– a nyugdíjjogosultság megszerzésének feltételei,

– a nyugvó nyugdíjjogosultság megőrzésére vonatkozó előírások,

– a jogosultságok hordozhatóságának szabályozása.

Az Európai Bizottság nézetei szerint ezenkívül akkor fokozódhat a mobilitás, ha a munkavállalók (jobb) tájékoztatást kapnak arról, hogy a munkahelyváltás milyen következményekkel jár a kiegészítő nyugdíjjogosultságra nézve.

2.2 Az Európai Bizottság a javaslatot egy európai szintű, többéves információ- és tapasztalatcsere következményének tekinti. A szociális partnerek közötti megegyezésről nem kezdődtek tárgyalások a közösségi cselekvés céljáról és eszközeiről való különféle elképzelések miatt.

2.3 Az EK-Szerződés 42. és 94. cikke alapján az Európai Bizottság a javaslattal közös alapot szándékozik teremteni a tagállamok vonatkozó jogszabályainak kialakításához. Ennek célja az is, hogy a vállalatok más tagállamokban való tevékenységének megkezdését ne akadályozza az, hogy nehéz képzett munkaerőre szert tenni, mivel a munkaerőt a kiegészítő nyugdíjrendszerek szabályozása más vállalatokhoz köti.

2.4 Az irányelv eszközének választását az Európai Bizottság azzal indokolja, hogy a kiegészítő nyugdíjak rendszereinek nemzeti sajátosságait figyelembe véve csak így lehet kiegyensúlyozott viszonyt létrehozni a munkavállalóknak a mobilitáshoz szükséges jogai és a nemzeti jogalkotók szükséges rugalmassága között.

3. **A javaslat lényegi tartalma**

3.1 Az irányelv a 98/49/EK irányelvvel megegyezően határozza meg a szabályozási területen használt fogalmakat.

3.2 A javaslat alapelvként határozza meg, hogy a kiegészítő nyugdíjrendszerbe a munkavállaló által vagy a munkavállaló nevében a munkaadó által befizetett járulékok a munkaviszony befejeztével nem veszhetnek el akkor sem, ha e járulékok révén a munkavállaló még nem szerzett jogosultságot a későbbi nyugdíjra. Biztosítani kell tehát a befizetett járulékok visszatérítését vagy hordozhatóságát.

3.3 Ahhoz, hogy éppen a fiatal munkavállalók ne veszítsék el jogosultságukat munkahelyváltás esetén, az Európai Bizottság nézete szerint a minimális korhatár, amelytől lehetséges a kiegészítő nyugdíjjogosultság megszerzése, a tagállamokban nem haladhatja meg a 21 évet.

Emellett a várakozási idő, vagyis az az idő, amelynek a munkaviszony létrejötte után el kell telnie ahhoz, hogy a munkavállaló a kiegészítő nyugdíjrendszer tagjává válhasson, legfeljebb egy évet tehet ki.

Az úgynevezett „próbaidő”, vagyis az az időszak, amelynek a járulékfizetés megkezdésétől el kell telnie ahhoz, hogy a járulékok jogosultsághoz vezessenek, ehhez hasonlóan nem lehet hosszabb két évnél.

3.4 Az Európai Bizottság véleménye szerint szükséges a nyugvó nyugdíjjogosultság igazságos kiigazítása, melynek során a tagállamoknak kell eldönteniük, milyen formában és milyen eszközökkel történjen ez. Ezenkívül a kiegészítő nyugdíjrendszereknél a csekély összegű várományok esetében a hordozhatóság lehetősége mellett biztosítani kell a váromány kifizetését is, ha az nem lép túl egy bizonyos (a tagállamok által meghatározott) küszöbértéket.

3.5 A mobilitás fokozásához és a munkahelyváltás hátrányainak kiküszöböléséhez meg kell könnyíteni a megszerzett jogosultságnak az egyik munkaadó kiegészítő nyugdíjrendszeréből a másik munkaadó rendszerébe történő átvitelét. Ehhez az is hozzátartozik, hogy az átvitel nem vezethet pénzügyi hátrányokhoz például a különböző kiszámítási módok vagy aránytalanul magas költségek következtében.

3.6 Az adott munkavállalónak kell meghagyni a döntést arról, hogy a jogosultságát át szeretné-e vinni vagy a régi ellátórendszerben hagyni.

3.7 A javaslat szerint emellett a munkavállalókat kérésükre és megfelelő határidőn belül tájékoztatni kell arról, hogy a munkahelyváltás milyen következményekkel jár a kiegészítő nyugdíjjogosultságra nézve.

3.8 *Végrehajtás*

Az irányelvet legkésőbb 2008. július 1-jéig kell átültetni a tagállami jogba.

A jogosultság megszerzési idejének két évre való csökkentésére a tagállamok további 60 hónapos időt vehetnek igénybe (2008. július 1-jétől számítva). Ennek igénybevételét pontosan meg kell indokolni.

3.9 Ezenkívül a támogatási pénztárakat, a nyugdíjkifizetésre képzett céltartalékokat alkalmazó vállalatokat és a felosztó-kirovó rendszerű kiegészítő nyugdíjrendszereket határozatlan időre ki lehet venni az átviteli lehetőségek közül. A konkrét indokokról tájékoztatni kell az Európai Bizottságot. Az érintett tagállamoknak közölniük kell, milyen intézkedéseket tettek vagy terveznek a hordozhatóság megvalósításához. Ezután legkésőbb 2018-ig meg kell vizsgálni, hogy szükségesek-e további intézkedések a hordozhatóság javítására e rendszerek esetében is.

4. **Általános értékelés**

4.1 Mivel a szociális partnerek túlságosan eltérően vélekednek az európai szabályozás hatóköréről és tartalmáról, a szociális partnerek közötti, az EK-Szerződés 139. cikkében foglalt megegyezés lehetőségének alkalmazására nem került sor.

4.2 Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP mindenesetre elismerték a határozott idejű munkaszerződésekről szóló keretegyezmény preambulumában, hogy a vállalati szociális rendszerek esetében innovációk szükségesek a jelenlegi feltételekhez történő alkalmazkodáshoz, illetve főként ahhoz, hogy lehetővé váljon a jogosultságok hordozhatósága.

4.3 Ebben egyértelmű az azonos szándék: foglalkozni kell a kiegészítő nyugdíjjogosultságok megszerzése és megtartása jogalapjának közelítésével. Még ha a határozott idejű munkaszerződések kontextusa más is, mint a munkavállalók szabad áramlása, az egyezményt aláíró felek elismerik, hogy változnak a foglalkoztatási feltételek, és hogy ez szükségessé teszi a vállalati szociális rendszerek kiigazításait.

4.4 Ez megfelel egyébként annak a fontos szerepnek is, amely sok tagállamban a szociális partnereknek jut a kiegészítő nyugdíjrendszerek kialakításánál. Mivel azonban a szociális partnerek intézkedései a nemzeti szintre korlátozódnak (illetve kell korlátozódniuk), mégis ésszerű az Európai Bizottság szándéka, az irányelv kidolgozása.

4.4.1 A kiegészítő nyugdíjrendszerekre vonatkozó pontos rendelkezéseket a tagállamok szintjén, a szociális partnerek közötti kollektív szerződések útján is rögzíteni kell. A jogosultság megszerzésének feltételeiről európai szinten kibocsátott előírásoknak tehát az alapkérdésekre kell szorítkozniuk, csupán iránymutatásokat adva az állami szinten meghozandó intézkedésekhez. A kapcsolódó kollektív tárgyalások során a szociális partnerek számára megfelelő mozgásteret kell biztosítani.

4.4.2 Az irányelvjavaslat 4. cikkét az alábbi szöveggel lenne célszerű felváltani: „Ha feltételeket – például minimális korhatárt, várakozási és/vagy próbaidőket – határoznak meg a jogosultság megszerzéséhez, e feltételeknek korrekteknek kell lenniük és objektív (és nem diszkriminatív) alapokon kell nyugodniuk."

4.5 A munkahelyváltás hátrányos hatással lehet a kiegészítő nyugdíjjogosultság megszerzésére és a várományok nagyságára.

Ez befolyásolja a munkavállalók döntését a munkahelyváltásról, még ha számos más tényezőtől is függ az ilyen döntés.

4.6 Főként a demográfiai változásokból adódóan a jövőben a törvény által előírt nyugdíjbiztosításból származó juttatás önmagában nem lesz elegendő az életszínvonal fenntartásához még azokban a tagállamokban sem, ahol a törvény által előírt nyugdíjbiztosítás az időskori jövedelem legfontosabb forrása. A kiegészítő nyugdíjrendszerek ezért egyre nagyobb jelentőséggel bírnak, még ha őket is hátrányosan befolyásolhatják a demográfiai változások.

4.7 Az európai belső piac alapvető célját, a személyek szabad mozgásának biztosítását elismerve, valamint a kiegészítő nyugdíjrendszerek keretfeltételei javításának szükségességét tekintve ezért pozitívan értékelhető az Európai Bizottság megközelítése, a kiegészítő nyugdíjrendszerek terén a mobilitás akadályainak megszüntetésén való munkálkodás.

4.8 Emellett az EK-Szerződés 40. cikke azt írja elő, hogy „*a Tanács … irányelvek vagy rendeletek formájában megállapítja azokat az intézkedéseket, amelyek ahhoz szükségesek, hogy a munkavállalók … szabad mozgását megvalósítsák*". Így a 40. cikk megerősíti a javaslat 42. cikkben foglalt jogalapját.

4.9 A lisszaboni stratégia alapvető céljának eléréséhez, az európai gazdasági térségnek a tudásalapú társadalom megteremtése által való erősítéséhez is nagy jelentőségű a mobilitás akadályainak megszüntetése. A tudásalapú társadalom a társadalmi fejlődés előfeltétele, egyben a legfontosabb produktív erő. A polgárok ötletgazdagságán és az innováción alapul. Erősítéséhez állandó tudás- és tapasztalatcsere szükséges. A munkavállalók mobilitása nagymértékben hozzájárulhat ehhez. A szociális kohézió biztosítása emellett a lisszaboni stratégia részét képezi. Ezért ebből a szempontból is támogatandók az Európai Bizottság irányelvtervezetének célkitűzései.

4.10 Egyébként ne feledjük, hogy már a Tanács 1971. június 14-i, 1408/71. számú, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül vándorló munkavállalók és családjaik esetében való alkalmazásáról szóló rendelete is foglalkozott a nyugdíjellátás tekintetében (is) felmerülő hátrányok elkerülésével. A rendelet az első szociálpolitikai eszközök egyikeként meg kívánta szüntetni a mobilitás akadályait, illetve hátrányos következményeit. Az Európai Bizottság javaslata ennyiben e politika következetes folytatását jelenti, főként azt figyelembe véve, hogy a kiegészítő nyugdíjrendszerekre vonatkozóan hiányos a szabályozás, amit az időskori életszínvonal egyre növekvő jelentőségére tekintettel pótolni kell.

4.11 Mivel az Európai Bizottság 2006-ot „A munkavállalói mobilitás évének" nevezte ki, jelenleg helyénvalónak tűnnek a mobilitás akadályainak leépítésére irányuló tevékenységek.

4.12 Az egyes tagállamokban különbözőek a kiegészítő nyugdíjrendszerek, ebből adódóan csak európai keretben történhet meg a különböző rendszerek egymáshoz igazítása azzal a céllal, hogy könnyebbé váljon az egyik kiegészítő nyugdíjrendszerről egy másik rendszerre való váltás.

4.13 Ha ezt meg lehet határozni európai szinten, akkor az élet- és munkakörülmények homogenitását tekintve kevésbé lenne célszerű egyrészt javítani az országhatárokon átnyúló váltás esetében történő kiigazítást, másrészt azonban figyelmen kívül hagyni a tagállamon belüli váltást. Ezért megfelelőnek tűnik az Európai Bizottság megközelítése, amely szerint a munkavállalói mobilitás határokon átnyúló és határokon belüli akadályait is meg kell szüntetni.

4.14 Az irányelvjavaslat azonban figyelmen kívül hagy egy lényeges szabályozási területet, mégpedig a kiegészítő nyugdíjrendszerek adóztatásának közelítését, pedig a kiegészítő nyugdíjrendszerek tagállamonként különböző adóügyi kezelése lényeges akadálya a mobilitásnak, ugyanis előfordulhat, hogy a munkavállalók duplán adóznak (egyrészt a járulékok, másrészt a juttatások után). A mellőzés oka, hogy ha a javaslat az adóztatásra is kiterjedne, akkor már a Tanács egyhangú jóváhagyására lenne szükség, ami azzal a kockázattal jár, hogy az irányelv elakadhat. Ezért az Európai Bizottság az adóztatás kérdését 2001. április 19-i közleménye révén igyekezett megoldani, és jelenleg több tagállam ellen is szabálysértési eljárást folytat. Az EGSZB úgy véli, hogy az Európai Bizottság e téren tett lépései nélkül nem érhető el a kitűzött cél: a kiegészítő nyugdíjjogosultságok hordozhatóságának javítása.

5. **Az egyes szabályozásokról**

5.1 Sokminden alátámasztja, hogy a munkahelyváltásról szóló döntést valóban negatívan befolyásolhatják a hosszú várakozási idők, a jogosultság megszerzésének hosszú határideje, valamint a magas minimális korhatár.

Ezért helyes az Európai Bizottság megközelítése, mely szerint csökkenteni kell a várakozási időt, a minimális korhatárt és a jogosultság megszerzésének idejét. Ennyiben esetleg elképzelhető lenne, hogy a választott intézkedéseket az ilyen akadályok teljes kiküszöbölésének első lépéseként tekintsük.

5.2 Mindenképpen figyelembe kell venni azonban azokat a hatásokat is, amelyeket a javasolt szabályozások gyakorolhatnak elsősorban az önkéntes, a munkaadó által finanszírozott kiegészítő nyugdíjrendszerekre. Számolni kell azzal az aggállyal is, hogy ezek az intézkedések nagyobb pénzügyi ráfordítással járnak. Ez veszélyeztetné az ilyen rendszerek további fenntartására való készséget.

5.3 A munkaadó által finanszírozott önkéntes kötelezettségvállalások szintén fontos személyzetpolitikai eszközt jelentenek. A legjobb munkaerőért való versengés szempontjából ezért a változó demográfiai viszonyok és a szakképzett munkaerő iránti növekvő igény esetén is jelentős érdeke fűződhetne a munkaadói oldalnak ahhoz, hogy korán, rövid munkaviszony után is vállalásokat tegyen. A kiegészítő ellátás ezenkívül csak egy olyan személyzetpolitikai eszköz a sok közül, amelynél az ellátó jelleg áll előtérben. Másrészről a hosszabb várakozási és próbaidők megjutalmazzák a munkavállalót munkáltatója iránt tanúsított hűségéért, és ezáltal növelik a kérdéses vállalkozásban eltöltött időt.

5.4 Összességében véve azt is figyelembe kell venni, hogy a tagállamokban különböző fejlettségű viszonyban állnak egymással az olyan kiegészítő nyugdíjrendszerek, amelyeket (csak) a munkaadó finanszíroz, és azok, amelyeket a munkavállalók finanszíroznak saját hozzájárulásukkal. E különbségek figyelembevételéhez elképzelhető lenne a tagállamok közötti differenciálás lehetővé tétele a rendszerek finanszírozása alapján.

5.5 Világosan ki kell emelni az Európai Bizottság megközelítését, amely szerint a más EU-tagállamokban tevékenységet kezdeni szándékozó vállalatok esetében le kell építeni a verseny akadályait. A hosszú határidők és a magas belépési életkor ugyanis lekötik a munkaerőt, és ezzel akadályozzák a mobilitást.

5.6 Az Európai Bizottság egyébként annyiban számol a fokozatos kiigazítás igényével, hogy a nyugdíjjogosultság megszerzési idejéről szóló előírások végrehajtásához meghosszabbított határidő vehető igénybe.

5.7 A nyugvó nyugdíjjogosultság megőrzését illetően vitathatatlan, hogy a kiigazítás kötelezővé tétele megnövelné a kiegészítő nyugdíjrendszeren belüli pénzügyi ráfordítást.

Másrészt azonban ez elsősorban a munkaadói vállalások formájától függ. Ha járulékfizetési vállalásokról van szó, akkor a nyugvó jogosultságok kiigazításának aligha van értelme, mivel a felhalmozott tőke értéke a tőkepiac alakulásától és a hozamoktól függ. Ez azonban esetleg hátrányos következményekkel járhat a juttatási rendszerek szempontjából, mivel nem kerülne sor ilyen vállalásokra.

5.8 A kiegészítő nyugdíjellátásnak a törvény által előírt nyugdíjrendszerek jogosultságainak megfelelő kiegészítését illető funkcióját tekintve azonban szükséges a kiigazítás. A javaslat jelenlegi megfogalmazása csak csekély mértékben kötelező jellegű a tagállamok megfelelő intézkedéseit illetően, és a (7) preambulumbekezdésben felsorolt példák is csak ösztönzésként értékelhetők. Emellett nem egyértelmű, hogy az Európai Bizottság „igazságos” kiigazításról való elképzeléseinek megfelel-e, ha a vállalathoz való hűséget értékelik indokként a különböző kiigazításhoz, illetve a kifizetések, nem a várományok kiigazításának kötelezettségéhez.

5.9 Megfelelőnek tűnik az a lehetőség, hogy egy bizonyos, a nemzeti szokásoknak megfelelően meghatározandó küszöbérték alatt a várományokat ne lehessen átvinni, hanem térítsék vissza.

5.10 A várományok kifizetéséről vagy megtartásáról szóló döntést mindenesetre a kiegészítő nyugdíjrendszereknek kell meghozniuk. Az egyes munkavállalók számára azonban még az általános előírások szerint csekélynek tekintett váromány is rendkívül jelentős lehet mint rendszeres öregkori kiegészítő jövedelem. A munkavállalót az akarata ellenére történő visszatérítés ezért esetleg meg is akadályozhatja a munkahelyváltásban.

5.11 Az EGSZB támogatja az Európai Bizottság javaslatának céljait a kiegészítő nyugdíjjogosultságok hordozhatóságával kapcsolatban. Az EGSZB főként azt üdvözli, hogy az Európai Bizottság nem csupán a kiegészítő nyugdíjjogosultságok hordozhatóságának javítására tesz javaslatot, hanem átfogóbb megközelítéssel a mobilitás akadályainak megszüntetésére törekszik a kiegészítő ellátórendszerek terén.

5.12 A hordozhatóság szabályozását illetően különösen pozitív tényként emelendő ki, hogy az Európai Bizottság elképzelései szerint a munkavállalónak nem származhat pénzügyi hátránya a jogosultság átviteléből. Ez az irányelv célkitűzését szolgálja. A munkavállaló ugyanis csak akkor fog a munkahelyváltás és ezzel az átvitel mellett dönteni, ha az átvitel számára pénzügyi hátrányok nélkül valósulhat meg.

5.13 A javított tájékoztatási kötelezettségre vonatkozóan is meg kell állapítani, hogy a konkrét javaslatok hozzájárulhatnak az irányelv céljának eléréséhez, még ha figyelembe kell is venni, hogy az ilyen kötelezettségeket a konkrét lehetőségekhez kell mérni, főként a kisebb vállalatok esetében.

5.14 Bírálóan kell azonban megjegyeznünk, hogy a 6. cikk 1. bekezdése a 3. cikk (f) pontjában megadott definíció alapján úgy értelmezhető, hogy csak az a munkavállaló tarthat igényt a kiegészítő nyugdíjjogosultságának átvitelére, aki saját döntése alapján vált munkahelyet. Ezzel azonban jelentős hátrányba kerülnének az elbocsátott munkavállalók. Ezért – az öregkori szegénység megakadályozásának szükséges céljára is tekintettel – úgy tűnik, hogy a 6. cikk 1. bekezdésének alkalmazási területébe be kell vonni a munkahelyváltás minden formáját.

5.15 Ezenkívül ellentétes lenne az irányelv alapvető céljával, ha bizonyos kiegészítő nyugdíjrendszereket alapvetően kivonnának a hordozhatóság alól. Bár a tagállamoknak tájékoztatniuk kell az Európai Bizottságot arról, hogy milyen intézkedéseket hoznak az ilyen rendszerek figyelembevételéhez, az évek óta folyó vitákat és az időskori ellátás stabil második oszlopának sürgősen szükséges létrehozását tekintve lehetségesnek tűnik, hogy ez nem elegendő. Másrészt pedig a tagállami rendszerek különbözősége miatt csak megfelelő átmeneti határidők esetén számíthatunk az Európai Bizottság javaslatának elfogadására. Ezért ajánlatos lenne konkrét határidőket és feltételeket előírni.

Brüsszel, 2006. április 20.

az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság
elnöke
Anne-Marie SIGMUND

MELLÉKLET

az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményéhez

A következő módosító indítványt a szekció a vita során elvetette, de a támogató szavazatok száma meghaladta az összes leadott szavazat egynegyedét.

4.10. pont

A 4.10. pont után új alpont illesztendő a szövegbe:

„4.10.1 A nyugdíjtőke munkahelyváltás esetén történő átvitelére vonatkozó irányelv támogatására irányuló javaslat nem minden esetben célszerű. Ésszerűbb volna lehetőséget biztosítani a megszerzett nyugdíjjogosultságok összevonására aszerint, ahogy azt az 1408/71/EK rendelet a törvényes nyugdíjat illetően szabályozza.”

Indokolás

Gyakorlati előnyöket nyújt, ha a törvény által előírt nyugdíjak különböző rendszereinek, valamint a kiegészítő nyugdíjak rendszereinek egymáshoz igazítására ugyanazok az alapelvek érvényesek.

A szavazás eredménye:

Igen: 49
Nem: 54
Tartózkodás: 19